L'art quotidià dels germans Busquets arriba a l'MD'A

L'exposició ‘Un univers compartit' s'inaugura demà amb una tria del llegat que la família va cedir al museu
Tots tres artistes van portar les arts aplicades a Girona a un gran refinament

El 22 de juny de 1920, s'inaugurava oficialment, en un carreró del començament de la Rambla, la Galeria de Bells Oficis, un establiment dedicat a l'exposició i venda d'objectes d'art i decoració destinat a obrir “una nova etapa en la vida ciutadana” i a erigir-se en “llar i santuari de l'art més pur”, segons anunciava amb entusiasme el Diario de Gerona. Aquella saleta, que va néixer com una secció de l'establiment comercial Fills de Narcís Busquets i Vilaret, va ser molt més que un comerç: en realitat era la primera galeria d'art digna d'aquest nom que existia a Girona. Fins aquell moment, i deixant de banda la bellíssima i fugaç excepció que va representar Athenea, els artistes havien d'exposar la seva obra, des del segle XIX, a espais més o menys improvisats com el claustre del Museu de Sant Pere de Galligants, els locals del Foment i l'Schola Orfeònica o, més correntment, enmig dels marcs i els joguets dels aparadors de les botigues de Francesc Estruch, Titus Corominas o Can Maresma. La Galeria de Bells Oficis, o la Casa Busquets, com també seria coneguda, va ser durant gairebé dues dècades, junt amb l'Ateneu de Carles Rahola i la petita llibreria Garbí de Pep Colomer, la nota de color que faltava en aquella petita ciutat de províncies que es resistia a quedar enterrada, i sublimada, en el seu propi mirall monumental i clerical. Fos per guanyar-se la vida o per convicció, els germans Busquets, ben assessorats per l'arquitecte Rafael Masó –sempre Masó–, que va fer-se càrrec de la decoració de la galeria en el seu estil impecable i auster i va posar els germans en contacte amb els corrents estètics europeus, van propiciar en els anys següents una autèntica revolució del gust a escala local perquè l'art formés part de totes les manifestacions de la vida, tant cultes com populars. Per mitjà d'una cura excepcional en les arts gràfiques i aplicades, van donar expressió tant a crucifixos, canelobres, baldaquins i altres objectes sumptuaris, com a cofrets, targetes de visita, cartells, mobles, guardes de llibres, models tipogràfics, relleus arquitectònics, escultures, caricatures, cartells, programes de mà o pintures murals i de cavallet.

Una mostra escollida de les especialitats en què van destacar els germans Busquets Mollera, Josep Maria (1896-1948), Lluís (1900-1938) i Jaume (1903-1968), servint-se de la Galeria de Bells Oficis com a centre irradiant del seu treball, es presenta a partir de demà (12.30 h) al Museu d'Art de Girona (MD'A) a l'exposició Un univers compartit. Es tracta de la segona exposició important que es dedica al llegat dels Busquets, després de la que va tenir lloc a la Sala Municipal de la Rambla per Fires de 1996, és a dir, fa exactament vint anys, i com en aquella ocasió n'ha tingut cura Glòria Bosch, actual directora artística de la Fundació Vila Casas i exdirectora del mateix MD'A, sumant sensibilitats amb Susanna Portell, que ha editat recentment les cartes de l'escultor Enric Casanovas. El muntatge aplega una selecció de les cap a 400 peces que la família Busquets va donar a l'MD'A el març del 2015 i que permeten constatar l'amor a l'ofici dels tres germans i la seva atenta cura per la dignificació dels objectes més quotidians (el fanalet de Reis de dels anys vint és una delícia), però també la dificultat d'establir autories definides entre uns germans que col·laboraven sovint, s'influïen l'un a l'altre i, pel fet de treballar per encàrrec, no sempre sentien la pruïja de signar i identificar la seva aportació en cada peça.

Tot i així, seria inexacte inferir del seu treball en equip un estil impersonal, una marca de fàbrica, que no tingués en compte la personalitat de cada un d'ells. Dins la mateixa família, es considerava Josep Maria, el germà gran, “el més artista”, capaç d'excel·lir tant en la concepció d'un moble, la reforma de la capella de les Escolàpies o en les caricatures que publicava amb el pseudònim de Lluc de Serosca, en un estil sofisticat molt proper al

dandisme pre-déco d'Ismael Smith o Laura Albéniz. Lluís, el mitjà, va cultivar les arts subsidiàries amb una traça deliciosa, però la mort als 37 anys va impedir-li desenvolupar les seves qualitats. Jaume, el petit, va ser el més polifacètic: alumne de Francesc d'Assís Galí i col·laborador de Darius Vilàs, que el posaria en contacte amb Antoni Gaudí, per al qual esculpiria les figures de la façana del Naixement de la Sagrada Família, a totes les especialitats que dominava (pintura, escultura, vitrall, esmalt, repussat) hi va afegir la vessant pedagògica, que exerciria amb notable influència des de 1929 com a director de l'escola Massana de Barcelona. Formaven un equip magnífic. Educats en l'esperit noucentista de “la feina ben feta” (a la pica de la casa familiar, Lluís Busquets va fer-hi gravat la inscripció: “Aprofita el temps, que corre com l'aigua”) van inculcar-ne els valors a la nova generació a través, sobretot, d'aquell “amorós cenacle“, aquell “nou fogar” de cultura, en què havien sabut convertir la Galeria de Bells Oficis, digna successora de l'enyorada Athenea i, com ella, oberta a l'ideal d'una ciutat refinada i culta.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-11-2016 Pàgina 32

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1018761-lart-quotidia-dels-germans-busquets-arriba-a-lmda.html